

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theano. 461.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

gloria venturum, atque unicuique iuxta opera sua redditurum promisit. An igitur dignior illo hic sit, cui fides habeatur, pastoris tui, compunctionem ægrè admittētis, est perspicere: ne fortè in tuo contemptu tandem antevertaris: actum, ut tibi pœnitendi potestas fiat, quæras, cum iam pœnitentiæ nullus locus erit.

Theano. 461.

Ornatus studium, ac lapillorum flores, aurique cum iis connexio, atque intortit crines, & oculorum pigmenta, & pulchritudinis effictio, prauaque circa res huiusmodi artificia, quæ tibi curæ esse omnes referunt, necessarij vsus honestati & grauitati contumeliam inferunt, vitiosarum autem affectionum rabiem significant. Quã obrem si pactorum cum Christo initorum obliuione captus es, submonendi tui causa hæc scripsi. Sin autem, ut homo, mutatus es, fac quamprimùm respicias. Etenim Deo munus minimè promississe, periculo vacat: at, cum aliquid voueris, id minimè præstare, condemnatione dignū est.

Dent. 23.

Sereno Tribuno. 462.

Deum quidem semper habes consilia tua prosperè dirigentem. Nunc autem in Thraciam, hoc est, perturbationum ac tumultuum arcem, proficiscens, Cæsaris largitione opus habes, quam ipsi copiosè procurat Androgynus. Tu igitur consilij inopia laborans, ita te compara, tanquam inter medios leones proiciendus, atque orationis subsidium adhibe. Non dormitabit autem (hoc pro certo habeo) is qui te custodit: Verùm improbitatis molas conteret, tēque saluum & incolumen ad possessionis tuæ terram reducet.

Dionysio Iuueni. 463.

Magno mœrore afficior, quoniam te paternæ pudicitia æmulum haudquaquam esse audio, verùm peregrinam turpitudinē

καὶ σωτήρ, ἤξειν ἐν δόξῃ ἐπιγγέλατο, καὶ σποδῶναι ἐχέτω ὡς ἔπραξεν. εἰ τοίνυν ἀξίόπιστος ἔτος μᾶλλον σκείνη, τῆς σῆς βεβήσιν δὲ διατακτικῆς καρδίας, μήποτε φθαδῆς χαταφρονῶν, καὶ τότε μεταμέλωσται. ζῆτῆς, ὅτε τόπος μεταμέλωσται. μέλα.

Θεανῶ. 461.

Ἡ φιλοκοσμία, καὶ ἡ τῆς λιγῶν ἀνθή, καὶ τῶ χερσῶ ἢ παρὸς τῆς ἀνάκρας, καὶ πλόκαμοὶ ἐλικτοί, καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφαί, καὶ χέλλας σοφισμῶς, καὶ αἱ περὶ ταῦτα χρονοτεχνίαι ὧν σε φροντίζειν ἀπαγγέλλουσιν ἅπαντες, τὴν μὲν σεμνότητα τῆς χρείας ἐνυβρίζουσι· παθῶν δὲ λύσειαι χρεῖαι, συμψύχουσι· εἰ οὐκ τῆς σωθῆκαὶν ἐπιλέλησαι, παρὸς ὑπομνησιν γέγραφα· εἰ δ' ἐτε ἀπίης ὡς ἄνθρωπος, ἀλλὰ γὰρ τοῦ ἀνάνητον. τὸ γὰρ μὴ ἐπαγγέλασθαι δῶρον θεῶ, ἀκινδύων. τὸ δὲ εὐξασθαι καὶ ἀβετῆσαι, κατὰ κελτον.

Σερηνῶ τριβῶν. 462.

Ἐχεις μὲν θεὸν αἰετὰς βελὰς εὐδουπάσοι, νῦν δὲ παρὸς θράκην σελόμυρος, καὶ τῆς συγχόσειν τὴν ἀκρόπολιν, χροίζεις τῆς ὀρέξεως καίσα· ἐρίξας. ἦν αὐτῶ μαφεύει δαμῆλως ὁ Ἀνδρόγυμος, καὶ σὺ μὲν σπορῶν ὡς μέσος λεόντων ῥιφιστόμυρος, γίνεσθαι παρὰ σελὴν σοθῆκαὶν κεκτημένος. οὐ νυστάζει δὲ οἶδα ὁ φυλάτῆς σε, τὰς δὲ μύλας συνθλάσει τῆς παντείας, καὶ σποφρέψει σε μετὰ σωτηρίας, εἰς τὴν γῆν τῆς καταχέσεώς σου.

Διονυσίῳ νέῳ. 463.

Λύπην ἔχω μεγάλην, ὅτι ἀκίω σε, οὐ τὴν πατρῶαν σωφροσύνην ζηλοῦντα, ἀλλὰ ξένην ἐπιτηδεύοντα ἀίχμητον, σπο-